

You'll have to wait 'til yesterday is here.

TOM WAITS

Com estàs? Com va tot? —

Porten crosses, com ell, a penes
m'arriben de lluny les preguntes
en l'afònica veu de l'ancià antic
amic de la família, abrigat de cap
a peus en ple maig i a ple sol
en un banc on seu flanquejat
per roses roges i blanques —

I què contes? Què fas, ara? —

Estic esperant que el passat arribi
també ací, li dic, aquesta vegada
ens l'han de fer arribar per fases,
així que aguardaré a la darrera,
per si potser aleshores ja no ens cal
fer-hi res i tot siga cosa de furar
un bon cavall i fugir lluny, ben lluny,
cap aquell horitzó més nostre i solitari
que, entre pàmpols de figuera borda,
s'albirarà, com sempre, molt més tard. —
Ja fa calor. Tot passarà. Records als pares.

Josep Porcar

Veus mirades: poema per a la convocatòria [#CMCVaCasa](#)

Notes

Apareguda primer a l'àlbum *Frank's Wild Years* (1987) i posteriorment al *Big time* (1988), «Yesterday is here» és una meravellosa cançó de Tom Waits coescrita amb la seua esposa Kathleen Brennan. Vaig escoltarla de nou fa uns dies i no vaig poder evitar relacionar-la amb aquests mesos de marasme col·lectiu i individual al planeta, un temps d'incertesa que sembla prorrogar-se -ara per fases- abocant-nos a un estat de vida diferida, suspesa i en suspensió, sota l'estat d'alarma ara mutant, com el virus, en un alarmant estat de moratòria de prerrogatives totalitàries sota el rebregat pretext del "jo o el caos". El videopoema indaga en aquesta creixent percepció d'espera que s'allargassa, de vida i mort als llimbs, d'ancianitat precoç, que prové de l'extinció d'un passat immediat considerat "normal" i, per contra, l'arribada -el retorn- d'un altre més remot i més despòtic que va imposant-se, amb l'afegit de no saber encara quin de tots és aquest *ahir* que definitivament farà port ací. *Yesterday is here*, però. Segons la teologia cristiana, els llimbs són el lloc -i sobretot el temps, diria jo- on van les ànimes dels justos esperant la redempció del gènere humà (també on van a parar les dels infants que moren sense baptisme). Igualment, parlem d'algú que "està als llimbs" quan el trobem distret i sense adonar-se del que passa al seu voltant (estar a la lluna, estar als núvols...). Amb pecat original o sense, sembla que som als llimbs, en tots els sentits, com aquest ancià que al banc pren el sol i ens pregunta coses -tan fàcils abans- que ja no podem respondre.

[Aquest és el tercer poema producte de l'estrall, després de *Confirmació de la regla* i *L'escurada*. Trilogia només?]